

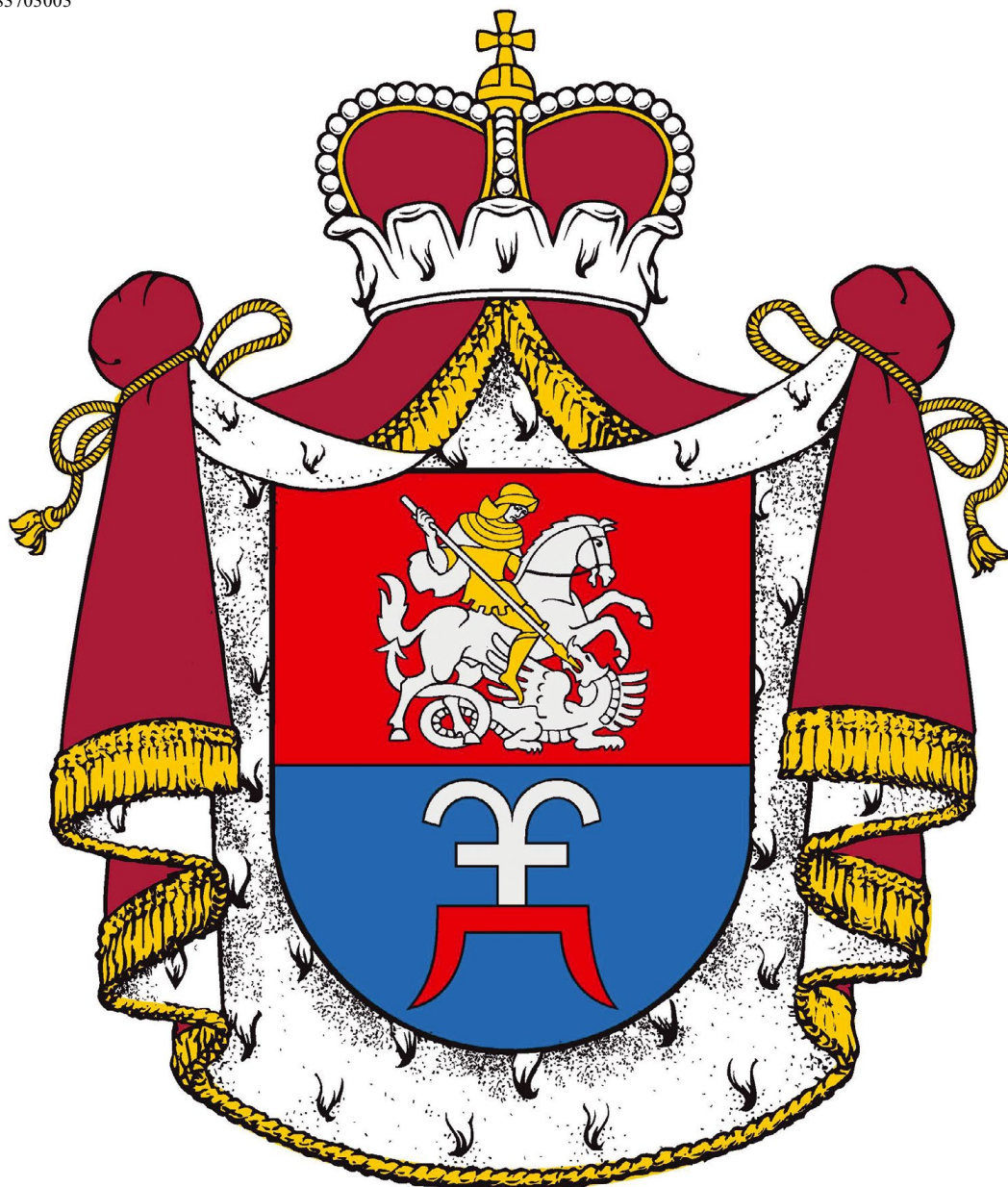
Genealogija

ISSN 2783-7033

9772783703003

2/2022

Kunigaikščių Oginskių giminės
herbas *Vartai*

ANYKŠČIŲ IR VIEŠINTŲ PARAPIJŲ 1820 METŲ VIZITACIJAS PAVARČIUS...

Gediminas Grina

Pranešimas skaitytas 2023 m. balandžio 22 d. Anykščiuose Lietuvos kraštotyros draugijos suvažiavime. Skaitytojas galės susipažinti su viena kraštotyros arba lokalinės istorijos tyrinėjimo sritimi – bažnytinėmis vizitacijomis.

Kaip pavyzdys pateikiamos dvi Anykščių ir Viešintų bažnyčių vizitacijos, kurios iš esmės skirtingos ir pagal amžių, ir pagal finansines išgales. Vizitacijos suparagrafuotos pagal bažnytinės vyresybės nurodymą į 17 dalių. Trumpai apžvelgsiu jų turinį.

Pirmąją dalį galima pavadinti statybine, kurioje aprašoma statinių inžinerinė dalis – matmenys, statybinės medžiagos, bendra išvaizda, taip pat nurodoma, kiek nuo bažnyčios nutolę kitos, kaimyninės, bažnyčios.

Antroje dalyje nusakoma, kiek šv. Mišių parapija privalo atlaikyti ir kiek kunigų reikia bažnytinėms pareigoms vykdyti.

Trečiojoje dalyje aprašomas bažnytinis inventorių. Išskiriami arnotai, kapos, albos, kamžos, tuvalnės (liturginės juostos) ir kt., taip pat neaukštinis turtas – altoriai, paveikslai, sakykla, suolai.

Ketvirtojoje dalyje nupasakojami įvairūs vertingi metaliniai daiktai.

Penktojoje dalyje aprašomas klebonijos pastatas, baldai.

Šeštojoje dalyje apibūdinamas fundacinis žemės turtas.

Septintojoje dalyje rašoma apie fundacinį piniginių kapitalą.

Aštuntojoje dalyje aprašomos bažnytinių aktų knygos.

Devintojoje dalyje išvardijami parapijos kunigai, jų luomas, tautinė priklausomybė, amžius, kur ir ko mokėsi, kada išventinti, taip pat minimi jų apdovanojimai ir bausmės, atlygis, be to, užsimenama ir apie vargoninką ir zakristijoną.

Dešimtojoje dalyje aprašoma biblioteka.

Vienuoliktojoje dalyje nusakomos parapijos altarijos.

Dvyliktojoje dalyje pasakojama apie parapijos filijines bažnyčias.

Tryliktoji dalis skirta parapijos koplyčioms.

Keturioliktojoje dalyje rašoma apie parapijos geografinius matmenis, kaimynines parapijas, gyvenvietes, dūmų (kiemų) ir gyventojų skaičių.

Penkioliktojoje dalyje pateikiama informacija apie fundacinius dokumentus ir jų buvimo vietą.

Šešioliktojoje dalyje aprašytos parapijinės mokyklos, jų mokytojai ir mokiniai.

Septynioliktojoje dalyje pasakojama apie prieglaudą (špitolę), aprašoma jų statyba, gyventojai, brolijos.

Praleisdamas bažnytinio turto ir statybinius pastatų aspektus, pereisiu prie klausimų, susijusių su gyventojais, arba prie to, kas svarbu genealogams.

Taigi, 1820 m. pab. Anykščių parapijoje gyveno 1542 vyrai ir 1611 moterų. Tais metais gimė 128 vyriškosios lyties ir 135 moteriškosios lyties naujagimiai, susituokė 58 poros, mirė 74 vyrai ir 53 moterys. Įdomu tai, kad buvo paskiepyti nuo raupų 43 vyrai ir 67 moterys.

1820 m. pab. Viešintų parapijoje gyveno 1229 vyrai ir 1503 moterys. Tais metais gimė 49 vyriškosios lyties ir 50 moteriškosios lyties naujagimių, susituokė 33 poros, mirė 26 vyrai ir 22 moterys. Įdomu tai, kad buvo paskiepyta nuo raupų 150 vyrų ir 164 moterys.

Taigi, Anykščių parapijoje buvo 3153, o Viešintų – 2732 parapijiečiai, bet tuokėsi Anykščiuose beveik dvigubai daugiau porų, o vaikų pakrikštyta pustučio karto daugiau nei Viešintų parapijoje. Vadinasi, galime teigti, kad Anykščių parapijos demografinis potencialas tais metais buvo dukart didesnis. Aišku, reikia turėti galvoje ir tai, kad Viešintų parapija, palyginus su Anykščių, buvo įkurta tik prieš dvidešimt metų.

Pirmame viršelio puslapyje – kunigaikščių Oginskių giminės herbas. Herbo aprašas: skydas perkirstas į du laukus. Pirmajame raudoname lauke – į kairę pasisukęs šv. Jurgis, kovojantis su slibinu. Jis, žirgas ir slibinas – sidabriniai. Šv. Jurgio šarvai ir ietigalis – auksiniai. Antrajame mėlyname lauke – raudoni karinės palapinės vartai, virš jų – sidabrinis kryžius su išsišakojančia viršutine dalimi. Herbas apsuptas purpurine mantija su šermuonėlio kailio pamušalu. Virš mantijos – purpurinė kunigaikščio karūna su trimis auksiniais

lankais, nusagstytais sidabriniais perlais, ir auksiniu valdžios obuoliu viršuje.

Herbo įteisinimas: Heraldikos akademijos teikimu kunigaikščių Oginskių giminės herbas *Vartai* 2022-07-09 patvirtintas ir įregistruotas GHVI Kilmingųjų herbų registre, registro Nr. KH-22/7.

Atkurto herbo autorius: Arvydas Stanislavas Každailis. Genealogijos, heraldikos ir veksilologijos instituto registras: www.ghvi.lt

Anyškčių parapijinėje mokyklėlėje mokėsi 24 mokiniai, iš jų tik penki turėjo tarsi ir lietuviškas pavardes – Antoni Ruksza, Jan Tyto, Józef Tyto, Jan Pukienewski (Pukienas) ir Jerzy Karaś (Karosas).

Iš bažnytinių metrikų knygų buvo galima nustatyti, kad:

Antanas Rukša – Justino ir Marijonos Juciūtės sūnus, kilęs iš Žežumbrio;

Jonas Tyla – 9 metų Mataušo ir Juozapotos Tumonytės sūnus, kilęs iš Rubikių;

Juozapas Tyla – 8 metų Juozapo ir Teresės Veličkaitės sūnus, kilęs iš Kaniūkiškio;

Jonas Pukenis – 8 metų Kazimiero ir Rozalijos Gražytės sūnus, kilęs iš Anyškčių.

Pastaruoju metu aktualus Vajėšių Meškauskų istorijos tyrinėjimas, todėl reikia pabrėžti, kad toje mokyklėlėje mokėsi ir Jerzy Myszkowski. Deja, kol kas nepavyko šio asmens identifikuoti.

Prieglaudoje gyveno „diedai“ ir „bobos“. Iš jų tik penki turėjo tarsi ir lietuviškas pavardes – Marianna Krukowa, Marianna Girniowa, Teresa Kisielowa, Marianna Lagiowa.

Iš bažnytinių metrikų knygų buvo galima nustatyti, kad:

Marijona Girnienė (mergautinė pavardė Meškeliūnaitė), Baltramiejaus žmona, kilusi iš Anyškčių;

Teresė Kisielienė (mergautinė pavardė Češiūnaitė),

Justino žmona, kilusi iš Anyškčių;

Marijona Lagienė (mergautinė pavardė Klikūnaitė), Motiejaus žmona, kilusi iš Liudiškių.

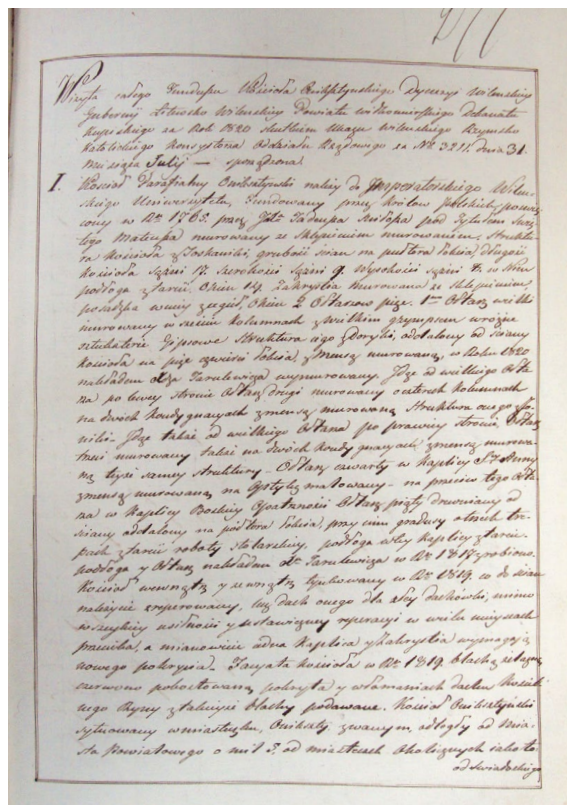
Viešintose nei parapijinės mokyklos, nei prieglauodos nebuvo.

Dėl sakramentų gyventojams teikimo. Svarbu atkreipti dėmesį, kad Anyškčių parapija turėjo tris koplyčias – Andrioniškio, Pelyšų ir Dabužių, o Viešintų – vieną (Jurgiškio).

Negaliu nepaminti, kad Anyškčių beneficija (apie dešimt gyvenviečių) XIX a. pačioje pradžioje iš klebono nuosavybės perėjo į Vilniaus universiteto nuosavybę. Kitaip tariant, klebono valstiečiai tapo universiteto valstiečiais. Na, o Viešintų parapiją fundavo Vilkmergės pavieto sienų teisėjas Ignacas Niepokojczycki'is.

Dar norėčiau atkreipti dėmesį į tai, kad vizitacijoje paminėta, jog Viešintų bažnytinių metrikų knygos rašomos „jau 30 metų“, o Anyškčių senos, suplyšusios – „jau 180 metų“, t. y. nuo 1640 m. Nesuplyšusių knygų Anyškčių parapijoje yra aštuonios, pvz., krikšto knygos, kurios pradėtos rašyti nuo 1741 m.

Taigi, manyčiau, įmanoma susidaryti vaizdą, ką gali rasti bažnytinių vizitacijų knygose besidomintys genealogija, gyvenviečių istorija, statybos ir architektūros aspektais, liturginiais drabužiais ir kitais bažnytiniais rakandais ir turtais. ■

Handwritten document page with a table structure. The table has several columns with handwritten entries, possibly names and dates.

1818	1819	1820	1821	1822	1823	1824	1825	1826	1827	1828	1829	1830	1831	1832	1833	1834	1835	1836	1837	1838	1839	1840	1841	1842	1843	1844	1845	1846	1847	1848	1849	1850	1851	1852	1853	1854	1855	1856	1857	1858	1859	1860	1861	1862	1863	1864	1865	1866	1867	1868	1869	1870	1871	1872	1873	1874	1875	1876	1877	1878	1879	1880	1881	1882	1883	1884	1885	1886	1887	1888	1889	1890	1891	1892	1893	1894	1895	1896	1897	1898	1899	1900
------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------

Anyškčių ir Viešintų parapijų 1820 metų vizitacija (LVIA, f. 669, ap. 2, b. 222)

DAUGĖLIŠKIO KRAŠTO LIETUVIAI TOMSKO GUBERNIJOJE

XIX A. PAB. – XX A. PR. DAUGĖLIŠKIEČIŲ
PERSIKĖLIMAS Į TOMSKO GUBERNIJĄ VAKARŲ
SIBIRE. GENEALOGINĖ APŽVALGA

Saulius Čepulis

Po baudžios panaikinimo 1861 m. ir dėl to gerėjančio valstiečių gyvenimo bei demografinio bumo ir žemės trūkumo valstiečiai ieškojo geresnio gyvenimo svetur. Be tipinės emigracijos į JAV ir judėjimo į tuometinės Rusijos imperijos pramoninius didmiesčius, buvo ir kita kryptis – lietuvių kėlimasis į Vakarų Sibirą, tiksliau tariant, persikėlimas iš Daugėlišio valsčiaus, Švenčionių apskrities (dabar Ignalinos rajono Naujojo Daugėlišio Vidiškių seniūnija) į Andrejaukos kaimą, Semilužovsko valsčių Tomsko gubernijoje. Taip pat daugėliškiečiai minimi ir gretimuose kaimuose. Valstybiniai šio persikėlimo aspektai šiame straipsnyje ypatingai nebus nagrinėjami, daugiau bus rašoma apie genealoginius ryšius.

Viskas prasidėjo dar vaikystėje, kai nuo mažens žinojau apie giminaičius Tomске. Mano senelė Monika Narkeliūnaitė-Čepulienė (1923–2012) bendravo su savo tetos vaikais, keisdavosi siuntiniais ir rašydavo laiškus į Tomską. Buvo ir giminaičiai atvykę paviešėti į Lietuvą. Iš šeimos pasakojimų sužinojau, kaip tie giminaičiai atsirado tolimuose kraštuose ir kokios jų gyvenimo istorijos. Sukūrus internetinę Facebook'o grupę „Ignalinos rajono genealogija ir kraštotyra“, atsirado ir daugiau palikuonių lietuvių iš Andrejaukos kaimo. Nors ir pamiršę protėvių kalbą, savo kilmės nepamiršo. Šaltinių pasidalinimas, informacijos suvedimas į svetainę www.geni.com privedė prie rimtesnio genealoginio giminių tyrinėjimo. Po kelių darbo metų ir bendradarbiavimo pavyko sudaryti dalies persikėlusiu daugėliškiečių genealoginius medžius, nustatyti jų gimtuosius kaimus. Pagrindiniai šaltiniai buvo metrikų įrašai iš Michailo Pachomovo-Čaikausko asmeninio archyvo, Tomsko katalikų nekropolio knyga, Daugėlišio RKB metrikų įrašai ir parapijiečių surašymų

knyga bei 1900 m. Andrejaukos kaimo ūkių surašymų knyga. Truputį informacijos randame svetainėje apie represuotuosius SSRS (<https://lists.memo.ru/index24.htm>) ir svetainėje apie Sibiro persikėlėlių gimines (<https://xn--90anbaj9ad0j.xn--80asehdb>).

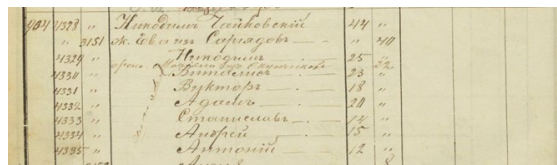
2022 m. pavasarį po Rusijos invazijos į Ukrainą kreipėsi lietuvių palikuonis Roman'as Artsimovich'as iš Artimavičių giminės. Jis buvo radęs savo protėvius, įtrauktus į persikėlėlių genealoginį projektą svetainėje www.geni.com. Sutikrinus visus duomenis pavyko sužinoti įdomių faktų. Jo prosenelis Kazimieras Artimavičius ir mano prosenelio svainis Andrius Mačkinis gyveno Andrejaukos kaime, buvo represuoti, o vėliau, 1938 m., sušaudyti NKVD nutarimu. Nenoras gyventi agresyvioje šalyje ir lietuviška kilmė R. Artsimovich'ą paskatino gauti leidimą gyventi Lietuvoje. Pradžioje susitikome Vilniuje vasaros pabaigoje ir nuvykome į jo protėvių Artimavičių kaimą. Tai išnykęs Čepuliškės kaimas dabartinėje Naujojo Daugėlišio seniūnijoje. Kaimo vietoje, kur dabar plynas laukas, dar ir dabar auga senas ažuolas. Aplankėme Naujojo Daugėlišio parapijos žymesnes vietas, senąsias Juodeliškės kapines, kuriose buvo laidojami Čepuliškės kaimo žmonės. Pasi-vaikščiojome po Ignalinos miestą ir apylinkes. Rudenį R. Artsimovich'as su šeima galutinai apsigyveno Lietuvoje.

Iš 1900 m. Andrejaukos kaimo ūkių surašymo knygos, kurioje iš viso būta 94 ūkių, pavyko rasti 25-is lietuvių ūkius, kuriuose gyveno 151 žmogus. Dauguma jų kilę iš Daugėlišio valsčiaus. 105 asmenis pavyko identifikuoti ir sudaryti jų genealoginės kilmės medžius. Dėl prastos gauto dokumento kokybės nepavyko perskaityti ir atpažinti kitų pavardžių, nors, lietuvių palikuonių duomenimis, pusę kaimo sudarė lietuviai, o kitą

Tolimų giminaičių susitikimas. Kazimiero Artimavičiaus proanūkis Roman'as su straipsnio autoriumi prie Čepuliškės kaimo ažuolo. K. Artimavičius ir Andrius Mačkinis (autorius prosenelio svainis) buvo ištremti iš Andrejaukos kaimo ir 1938 m. sušaudyti. Sibiro lietuvių palikuonis po daugiau nei 120 metų grįžo gyventi į protėvių kraštą

Saulius Čepulis asmeninio archyvo nuotrauka, 2022 m. vasara

Nikodemo Čeikausko ir levos Sergedaitės šeimyna. Mikalavo kaimas

VA_3007_13_27 Naujojo Daugėlišio RKB parapijiečių sąrašas, 1895-01-01-1895-12-31

pusę – baltarusiai, lenkai. Persikėlėliai atvykdavo organizuoti, šeimomis. Vykdavo kelios kartos – pagyvenę šeimų tėvai kartu su vidutinio amžiaus vaikais ir pastarųjų vaikais. Kartais atvykdavo kelios giminės brolių ar pusbrolių šeimos. Jie gaudavo žemės, valstybės subsidijas ūkiui steigti, leidimus neribotai kirsti mišką. Šeimai skirtos subsidijos dydis būdavo 25–120 rublių. Po kelių metų atsirasdavo galimybė imti kitą kreditą ūkiui vystyti. 1901–1902 m. kaime iš maumedžio pastatyta katalikų bažnyčia. 1928–1930 m. bažnyčia uždaryta, o 1952 m. perkelta į Itakos miestelį, kur buvo įkurdintas *selsovetas*. XX a. pr. santuokos dažniausiai būdavo kuriamos tik tarp lietuvių, kartais su lenkais ar baltarusiais katalikais. Prasidėjusios masinės represijos palietė ir Andrejaukos kaimo lietuvius. Kolūkių kūrimas ir represijos paskatino juos persikelti į miestą. Kaimas pokaryje sunyko, liko tik apleistos kapinės. Senoji karta kalbėjo tarpusavyje lietuviškai iki XX a. pabaigos.

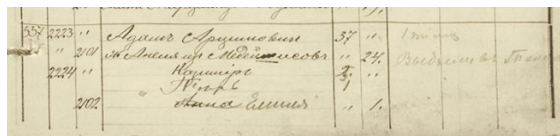
Atvykę Daugėlišio krašto valstiečiai buvo mažžemiai arba bežemiai, o čia gaudavo daug žemės. Pvz., mano prosenelio Petro Narkeliūno sesers Juzefos Narkeliūnaitės-Mačkinienės šeima turėjo apie 60 ha. Taigi, stiprios sveikatos šeimynykščiai galėjo prasigyventi. Po revoliucijos tokie turtingesni valstiečiai buvo represuojami ir išbuožinami. Ne visiems pasisekdavo svetur ir dėl sveikatos. Pvz., Tomo Ragaišio ir Marijonos Misiūnaitės (kilę iš Rizgūnų kaimo) vaikai iki revoliucijos gyveno prieglaudose.

Žemiau pateiksiu informaciją apie išvykusius ir Andrejaukos bei gretimuose kaimuose gyvenusius lietuvius, taip pat nurodysiu, iš kokių kaimų jie išvyko.

Bėtiškė. Jono Panavo, Stanislovo sūnaus, ir Elžbietos Misiūnaitės šeima. Gyveno Andrejaukos kaime, 71 ūkyje. Žmona Elžbieta Misiūnaitė iš Naujojo Daugėlišio Misiūnų giminės, jos broliai irgi gyveno Andrejaukoje.

Čepuliškė. Tomo Artimavičiaus, Vincento sūnaus, ir levos Gasperavičiūtės šeima. Gyveno Andrejaukos kaime, 55 ūkyje.

Adomo Artimavičiaus, Vincento sūnaus, ir Anelės Medeišytės šeima. Gyveno Andrejaukos kaime, 56 ūkyje. Jų sūnus Kazimieras Artimavičius buvo vedęs Emiliją Baušytę, Mykolo Baušio ir Michalinos Dervinytės dukrą, gimusią 1902 m. jau Andrejaukos kaime. Baušių ir Dervinių giminės irgi kilusios iš Daugėlišio valsčiaus. K. Artimavičius nenorėjo stoti į steigiamą kolūkj. 1935 m. visas ūkis, turtas buvo konfiskuotas, o pats su šeima 1935 m. ištremtas į Narymo apygardą

Adomo Artimavičiaus ir Anelės Maedeišytės šeimyna. Čepuliškės kaimas. Pažymima, kad išvyko į Tomską. Ši papildoma informacija leido greičiau surasti gimines

VA 3007 13 27 Naujojo Daugėlišio RKB parapijiečių sąrašas
1895-01-01-1895-12-31

Tomsco srityje. Vėliau baudžiamųjų organų buvo suimtas ir 1938 m. gegužės 28 d. sušaudytas.

Daubariškė. Justino Čepulio, Juozapo sūnaus, ir levos Žalneravičiūtės šeima. Gyveno Andrejaukos kaime, 36 ūkyje.

Grigiškė. Blažiejaus Gaidelio, Jono sūnaus, ir Marcelės Paukštytės šeima. Gyveno Andejaukos kaime. Šeima persikėlė į Andrejaukos kaimą po 1903 m. Jų sūnus Povilas Gaidelis, jau gimęs Sibire 1911 m., represuotas 1944 m., o vyriausiasis sūnus Eduardas, gimęs dar Daugėlišio valsčiuje, represuotas 1938 m.

Kiniūnai. Mykolo Mačkinio, Mykolos sūnaus, ir Izabelės Artimavičiūtės šeima. Gyveno Andrejaukos kaime, 58 ūkyje. Sūnaus Andriaus Mačkinio šeima 1930–1937 m. represuota. A. Mačkinis sušaudytas 1938 m. Našlio Tomo Mačkinio, Jurgio sūnaus, šeima. Ūkis neidentifikuotas, bet T. Mačkinio vaikai ir vaikaičiai minimi kaip Andrejaukos kaimo gyventojai.

Laurinčiukiškė. Juzefa Narkeliūnaitė-Mačkinienė, Petro dukra, gimusi 1888 m., A. Mačkinio žmona. J. Mačkinienė pokaryje buvo atvykusi į Lietuvą, į gimtuosius kaimus, puikiai iki senatvės kalbėjo tarmiškai.

Naujasis Daugėliškis. Justino Misiūno, Andriaus sūnaus, ir Justinos Čeikauskaitės šeima. Gyveno Andrejaukos kaime, 73 ūkyje. Suaugę sūnūs: Andrius, Kazimieras ir Andrius gyveno Andrejaukos kaime gretimuose 74, 75, 76 ūkiuose.

Naujasis Kampelis. Iš šio kamininkų kaime išvyko senolio, buvusio kareivio, gimusio 1823 m., Andriaus Čibiro, Lauryno sūnaus, šeima. 1895 m. Daugėlišio parapijiečių surašymo knygoje minima ir išvykimo data (1900-06-15).

Pajurgiškė. Petro Maceržinsko, Gabrieliaus sūnaus, ir Cecelijos Baranauskaitės šeima. Gyveno Andrejaukos kaime, 48 ūkyje. Jų sūnus Petras Maceržinskas, gimęs 1899 m., buvo represuotas 1936 m.

Rizgūnai. Tomo Ragaišio ir Marijonos Misiūnaitės šeima išbraukta iš 1895 m. Daugėlišio parapijiečių surašymo knygos. Dviejų jų vaikų Kazimiero Ragaičio ir Rozalijos Ragaišytės sutuoktiniai buvo kilę iš lenkų Šutinskių giminės. Paminėta, kad iki 1917 m. šie Ragaišiai gyvenė įvairiose prieglaudose. Greičiausiai tėvai anksti mirė.

Adomo Vasiliausko ir Karolinos Kazlauskaitės šeima. Gyveno netoli Andrejaukos kaimo, Nižnyje Sokoly kaime.

Kazimiero Artimavičiaus ir Emilijos Baušytės šeimyna

Roman'o Artimavičiaus šeimos archyvo nuotrauka

Mikalavas. Našlės Domicelės Čeikauskaitės-Abavičienės šeima, kaip pažymėta surašymo knygoje, išvyko į Tomsko guberniją. Domicelės brolio Nikodemo Čeikausko, Silvestro sūnaus, ir levos Sergedaitės šeima gyveno Andrejaukos kaime, 35 ūkyje. Viena iš didžiausių persikėlėlių šeimų. 1900 m. šioje šeimoje buvo 8 vyrai ir 3 moterys.

Justino Artimavičiaus, Jurgio sūnaus, ir Marijonos Mačkinytės šeima. Gyveno Andrejaukos kaime, 57 ūkyje. Jų sūnūs Silvestras ir Andrius Artimavičiai ir vaikai Jonas Artimavičius, Silvestro sūnus, represuoti ir sušaudyti 1937–1938 m.

Ožionys. Iš Ožionių išvyko našlys Gabrielius Žilėnas, Kristupo sūnus, su vaikais. Gyveno Andrejaukos kaime, 53 ūkyje. Jo brolio Blažiejaus Žilėno ir Antaninos Petkauskaitės šeima gyveno gretimame 54 ūkyje.

Šiulėnai. Kleopo Kondratavičiaus, Blažiejaus sūnaus (1874–1909), ir Uršulės Misiūnaitės šeima. Gyveno Andrejaukos kaime, 72 ūkyje. Išvyko su svainiais Misiūnais iš Naujojo Daugėliščio.

Vasiuliai. Našlės Marijonos Tarandaitės-Besuspa-

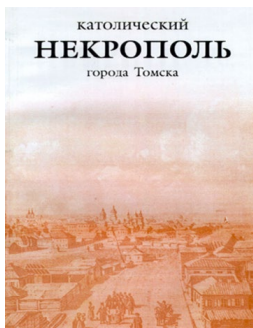
rienės šeima. Jos vaikai tuokėsi su Atimavičiais, Misiūnais iš Andrejaukos kaimo. Bent jau dalis vaikų tikrai gyveno Andrejaukos kaime.

Trapikiškė. Augustinas Jarmuška, Stanislovo sūnus, gimęs 1876 m., atvyko po 1909 m. Kalvis. Žmona – Agota Paukšytė. Gyveno Andrejaukos kaime. Represuotas 1932 m.

Andrejaukos kaime užfiksuoti ir penki ūkiai, kuriuose gyveno lietuviai iš gretimos Daugėliškių ir Mielagėnų parapijų. Tai brolių Vincento ir Andriaus Bukauskų bei trys Beinorių (Jono, Adomo ir Kristupo) ūkiai. Pavyko nustatyti minėtų asmenų kilimo vietą – Kondračiškės (Pustoškos) kaimas, Mielagėnų parapija.

Nepavyko susieti kelių lietuviškų ūkių šeiminių, tačiau jie greičiausiai irgi bus kilę iš Daugėliščio valsčiaus. Tai Kazimieras Gasparavičius (59 ūkis), Antanas Rutkauskas (60 ūkis) ir Jonas Stanevičius (61 ūkis).

Taigi, pavyko nustatyti, iš kurių kaimų ir šeimų kilę persikėliai. Dėl informacijos trūkumo ne visų jų kilmę išsiaiškinome. Atsiradus naujai informacijai, pavyks surasti ir likusių kraštiečių šaknis. ■

Tomsko miesto katalikų nekropolis, 2001 m. КАТОЛИЧЕСКИЙ НЕКРОПОЛЬ ГОРОДА ТОМСКА (1841–1919 гг.). Prieiga internete: <https://nkvd.tomsk.ru/researches/publications/nekropole/>

Lietuvių emigracija iš Daugėliščio valsčiaus į Tomsko guberniją 19a. pab.-20a.pr.

Apie Koregavimai

Lietuvių migracija iš Daugėliščio valsčiaus į Tomsko guberniją 19 a. pab.-20 a. pr. Benuostabūs vaizdai. Tomsko gubernijoje Daugėliu tapusių persikėlių iš Daugėliščio valsčiaus gyveno Andrejaukos kaime. Yra prarasti nei labai Andrejaukos kaimo šiuo kraštyje. Tiesiai fragmentai. Tai turės geriausios identifikacijos. Čeikauskai, Artimavičiai, Mačkina, Capula, Panava, Kondračiškė, Masarėnaitė, Mačkinė. Nepavyko rasti ryšių su šeima Justino ir Vincento Bukauskų, je gredžiausiai buvo broli.

Neužrašė su šeima Miro Jonas Stanevičius, Kazimieras Gasparavičius, trys Beinoriai-Adomas, Jolanta, Jonas.

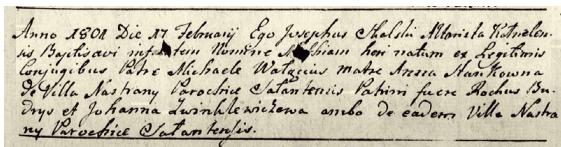
Dalis persikėlių randa šiltesis kitose šaltinėse. Tomas Ragašius su žmona Marijona Misiūnaitė, iš šiltesio kaimo persikėlė su

Svetainės www.geni.com projekto fragmentas

MOTIEJAUS VALANČIAUS GIMIMO METRIKAI

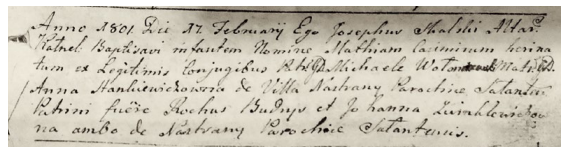
Jolanta Klietkutė

Leidinio „Genealogija, heraldika ir veksilologija“ 2021 m. pirmame numeryje buvo išspausdinti vyskupo Mo-

1801 metų vasario 17 d. aš, Juozapas Skalskis, Kalnalio altaristas, pakrikštijau kūdikį vardu Motiejus, gimusį vakar iš teisėtos santuokos. Tėvas Mykolas Valančius, motina Ona Stankutė iš Nasrėnų kaimo, Salantų parapijos. Krikšto tėvai buvo Rokas Budrys ir Joana Zvinklevičienė, abu iš to paties Nasrėnų kaimo, Salantų parapijos (LVIA, f. 669, ap. 1, b. 104, p. 784)

tiejaus Kazimiero Valančiaus gimimo metrikai iš Kalnalio parapijos metrikų knygos, saugomos Kretingos mu-

1801 metų vasario 17 d. aš, Juozapas Skalskis, Kalnalio altaristas, pakrikštijau kūdikį vardu Motiejus Kazimieras, gimusį vakar iš teisėtos santuokos. Tėvas GD Mykolas Valančiauskas, motina GD Ona Stankevičiūtė iš Nasrėnų kaimo, Salantų parapijos. Krikšto tėvai buvo Rokas Budrys ir Joana Zvinklevičiūtė, abu iš to paties Nasrėnų kaimo, Salantų parapijos (Kretingos muziejus, D281, p. 21)

ziejuje. Pastarosiomis dienomis kolegos pasidalino dar vienu M. K. Valančiaus gimimo metrikų įrašu iš Telšių vyskupijos metrikų knygos.

Iki 1794 m. kiekviena parapija pildė savo krikštų, laidotuvių ir mirčių metrikų knygas. Nuo 1794 m. imta daryti metrikų knygų nuorašus vyskupijos archyvui.

Kretingos muziejuje saugomoje Kalnalio RKB knygoje įrašas taisytas, kai M. K. Valančiaus tėvas įsigijo bajorystės dokumentus. Knygoje matome prieš tėvo vardą įspraustas raides GD ir pavardę, taisytą į Wołonczewski.

Žvelgdami į netaisytą, Telšių vyskupijos archyvui perduotos knygos įrašą, matome gražią lietuvišką dar nesulenktą pavardę Valančius (įrašyta: Wałacius).

Raštininkas, į vyskupijos knygą perrašydamas metrikų duomenis, praleido krikštijamo kūdikio antrą vardą, ir Motiejus Kazimieras liko paprastu Motiejumi. Motinos pavardė originale įrašyta Stankevičiūtė, o nuoraše – Stankutė.

Neaiški ir krikšto motinos padėtis – metrikų knygos originale ji įrašyta kaip netekėjusi „Zwinklewiczowna“, o vyskupijos knygoje – „Zwinklewiczowa“ – ištekėjusi.

Šie metrikai yra puikus pavyzdys, kad, norėdami surinkti tikslus duomenis, turėtume nepasitikėti tik vienu dokumentu, o peržiūrėti ir palyginti visų įmanomų knygų įrašus. ■

VĒLIAVŲ PROFESIONALAI IŠ VISO PASAULIO SUSIRINKO LIUBLIANOJE

Birutė Briedytė

2022 m. liepos 11–15 d. Slovėnijos sostinėje Liublianoje Tarptautinė veksilologijos asociacijų federacija (pranc. *Fédération internationale des associations vexilologiques*, FIAV) kartu su Slovėnijos heraldika surengė XXIX-ąjį tarptautinį veksilologijos kongresą.

Kongreso metu vyko FIAV XXVII-oji generalinė asamblėja. XXIX-ajame tarptautiniame veksilologijos kongrese dalyvavo atstovai iš 26 šalių. Lietuvai atstovavo Genealogijos akademijos ir Genealogijos, heraldikos ir veksilologijos instituto prezidentas Remigijus Bimba.

2022 m. liepos 12 d. vykusioje generalinėje asamblėjoje buvo patvirtintos FIAV prezidento dr. Željko'o Heimer'io (Kroatija), generalinio sekretoriaus dr. Bruce'o Berry'io (Pietų Afrika) ir kongreso generalinio sekretoriaus Graham'o Bartram'o (Didžioji Britanija) ataskaitos. Taip pat buvo pritarta naujų FIAV kandidatų narystei. Tarptautines gretas papildė naujos or-

ganizacijos: Institutas, Transilvanijos heraldikos ir veksilologijos asociacija (Rumunija), Singapūro veksilologijos asociacija (Singapūras). Generalinėje asamblėjoje įvyko FIAV valdybos rinkimai. 2022–2024 m. FIAV prezidentu perrinktas dr. Ž. Heimer'is, generaliniu sekretoriumi – B. Berry'is ir kongreso generaliniu sekretoriumi – G. Bartram'as. Patvirtintas 2026 m. FIAV XXXI-asis tarptautinis veksilologijos kongresas, kuris vyks Paryžiuje (Prancūzija). 2024 m. rugpjūčio 12–16 d. FIAV XXX-asis tarptautinis veksilologijos kongresas vyks Pekine (Kinija). FIAV yra tarptautinė organizacija, įkurta 1967 m., vienijanti viso pasaulio šalių asociacijas ir institucijas, kurių tikslas yra veksilologija – žinių apie visų tipų vėliavas, jų formas ir funkcijas bei šiomis žiniomis pagrįstų mokslinių teorijų ir principų kūrimas ir plėtojimas. Šiuo metu ši organizacija vienija asociacijas ir institucijas daugiau kaip iš 50 pasaulio šalių. ■

Iš kairės: Graham'as Bartram'as, dr. Željko'as Heimer'is, Remigijus Bimba ir dr. Bruce'as Berry'is. GA nuotrauka

Remigijus Bimba XXIX-ajame tarptautiniame veksilologijos kongrese. GA nuotrauka

„ALBERTO VIJŪKO-KOJALAVIČIAUS SKAITYMAI 2022“

TARPTAUTINIS GENEALOGIJOS IR HERALDIKOS KONGRESAS

Birutė Briedytė

GENEALOGIJOS,
HERALDIKOS IR
VEKSILOLOGIJOS
INSTITUTAS

Confédération
Internationale
de Généalogie
et d' Héraldique

2022 m. rugsėjo 16 d. Genealogijos akademija kartu su Genealogijos, heraldikos, veksilologijos institutu (toliau – Institutas) ir kitais partneriais Rietave surengė II-ąją tarptautinę mokslinę konferenciją „Alberto Vijūko-Kojalavičiaus skaitymai 2022“ (toliau – Konferencija), skirtą kunigaikščiams Oginskiams. Konferencija vyko Rietavo Oginskių kultūros istorijos muziejuje. Dalyvavo lektoriai iš Ispanijos, Vokietijos, Lenkijos ir Lietuvos.

Konferencijoje Vilniaus dailės akademijos profesorius Rolandas Rimkūnas buvo apdovanotas Alberto Vijūko-Kojalavičiaus atminimo medaliu ir premija.

Konferencijoje pranešimus skaitė: Olijardas Lukoševičius („Oginskių pėdsakai Uogintų žemėje“), Vytas Rutkauskas („Kunigaikščių Oginskių ir Rietavo istorijos sąsajos“), prof. Alfonsas Vaišvila („Dvarų istorija kaip genealoginių tyrimų šaltinis ir kai kurie Oginskių santykiai su Šiluvos regiono bajorija“), prof. dr. Ramunė Šmigelskytė-Stukienė („J'ai toujours été indifférent à tout espèce de titres... Mykolas Kleopas Oginskis (1765–1833) apie kilmę ir titulus“), Dirk'as Weissleder'is („Vokiečių genealogija visame pasaulyje“), Virginio Baptista („FamilySearch“ ir aš“), dr. Jakub'as Bajer'as („Stanislovo Augusto 1772 m. korespondencija su Andriumi Oginskiu“).

Plačiau apie konferenciją: www.ghvi.lt

Iš kairės: Paulius Vaniuchinas, Antanas Černeckis, prof. Rolandas Rimkūnas, Dirk'as Weissleder'is, Remigijus Bimba ir Vytas Rutkauskas

Jolantos Klietkutės nuotrauka, 2022

2022 m. rugpjūčio 15–19 d. Kembridže (Didžioji Britanija) vyko XXXV-asis tarptautinis genealogijos ir heraldikos kongresas (toliau – Kongresas), kurį organizavo Tarptautinė genealogijos ir heraldikos konfederacija (toliau – Konfederacija, pranc. *Confédération Internationale de Généalogie et d'Héraldique*) ir Heraldikos draugija (angl. *The Heraldry Society*). Renginyje dalyvavo atstovai iš 24 šalių. Kongreso metu buvo perskaityti 48 pranešimai įvairiomis genealogijos ir heraldikos temomis. Kongrese, kuris vyko Clare College, dalyvavo Lietuvos heraldikos komisijos pirmininkė dr. Agnė Railaitė-Bardė, Genealogijos akademijos ir Instituto prezidentas R. Bimba. Kongreso metu vyko Konfederacijos generalinė asamblėja. Vienas iš pagrindinių generalinės asamblėjos klausimų buvo valdybos rinkimai 2022–2026 m. Konfederacijos prezidentu perrinktas italas dr. Pier'as Felice'ė degli Uberti'is. Institutui atstovavęs jo prezidentas R. Bimba, kaip Baltijos šalių regiono atstovas, buvo išrinktas į Konfederacijos valdybą. XXXVI-asis Kongresas vyks 2024 m. rugsėjo 24–28 d. Bostone (JAV).

Daugiau informacijos apie 2024 m. Kongresą galite rasti svetainėje www.BostonCongress2024.org

Iš dešinės: Tarptautinės genealogijos ir heraldikos konfederacijos prezidentas dr. Pier'as Felice'ė degli Uberti'is, Tarptautinės genealogijos akademijos prezidentė dr. Maria Loredana Pinotti degli Uberti, Remigijus Bimba

GA nuotrauka, 2021

Sudarytojas
Remigijus Bimba
Dizainerė
Rasa Marcinkevičienė
Kalbos redaktorė
dr. Palmira Zemlevičiūtė

Kontaktai
Tel. +370 610 23144
el. paštas: info@rbimba.lt
www.genealogijosakademija.lt
www.facebook.com/GenealogijosAkademija
www.instagram.com/genealogijosakademija

Leidėjas
Genealogijos akademija
Migdolų g. 15, Saldenė, LT-14186 Vilniaus r.
Juridinio asmens kodas: 305695758
AB SEB bankas
Atsiskaitomoji sąskaita: LT597044090101520156